

Marie Šimsová, Rozprávět a mlčet v prostředí francouzského osvícenského salonu, PedF UK, KDDD, 2011 - posudek

Autorka zvolila ke své závěrečné práci fenomén francouzského literárního salonu osmnáctého století. Důvodem – jak je v úvodu řečeno – byl její dlouhodobý zájem o francouzské dějiny tohoto období, o problematiku genderových vztahů a o dějiny každodennosti. Všechny tyto oblasti se následně v práci také objevují. Dobré uchopení tématu ji umožnila také jazyková vybavenost, neboť vedle historie studuje francouzský jazyk. K sběru materiálu využila i svůj studijní pobyt ve Francii, kam vyjela s katedrou francouzštiny.

Svou práci vystavěla především na vydaných pramenech (vzpomínky, korespondence, dobová literární produkce); stranou však nenechala rozbor pramenů ikonografických. Odbornou oporou ji byla zejména práce Mileny Lenderové a zásadní monografie Antoina Liltliho.

Celek práce působí vyváženě. Šťastně volila dichotomický název, kdy promýšlí různé významy, které mohou slova „rozprávět“ a „mlčet“ v rámci salonní komunikace mít. Z tohoto důvodu – po historickém úvodu a všeobecné charakteristice salonu „druhé generace“ – se postupně zastavuje o typů salonních rozhovorů (od bonmotů, přes velebení až k probíraným témátům); končí pak rozbohem salonní literární produkce. Téma „mlčení“ je zastoupeno vykreslením materiálního zařízení, stolování, oblékání a společenských her. Snad jen rozhodnutí věnovat se v této části také mezilidským vztahům může působit poněkud rušivě. Současně však autorka neskryvá svou snahu o pochopení „psychologie“ a „vnitřního života“ jednotlivých saloniér.

Je nutno říci, že k práci přistoupila M. Šimsová velice zodpovědně. Dnes ne zcela běžný přístup je patrný na zmiňované promyšlenosti práce, na snaze o vytvoření co nejširší pramenné základny, ale i na formálních znacích: jako jsou pečlivá práce s poznámkami pod čarou, citace, vlastní překlady.

Z vyjmenovaných důvodů, práci samozřejmě doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit jako „výbornou“.